

РЕШЕНИЕ

№ 263

гр. София, 15.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
в присъствието на прокурора Ас. Б. Хр.
като разгледа докладваното от Александър Желязков Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221000600379 по описа за 2022 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е реда на Глава Двадесет и първа от НПК.

С присъда № 3 от 09.02.2022 г. постановена по НОХД № 3/2022 г. Окръжен съд Враца е признал подсъдимата В. Г. В.- родена на ***** г. в гр. ***, живуща в с. ***, българка, българска гражданка, със средно образование, неженена, неосъждана, за виновна в това, че на 29.06.2021 год., в с. ***, обл. Враца, на ул. "Георги Д." срещу дом № 136, при управление на л.а. "Ауди А4" с ДКН *****, собственост на Ц. Д. Ц. от гр. ***, в нарушение на правилата за движение по чл.20, ал.1 от Закона за движение по пътищата, като не е контролирала непрекъснато пътното превозно средство, неосъществявайки зрителен контрол върху пътното платно, и по чл.21, ал.1 от ЗДвП, като е управлявала лекия автомобил с превишена скорост от 85,6 км/ч, при максимално разрешена за населено място такава от 50 км/ч, по непредпазливост е причинила смъртта на Г. Т. К. - 17 годишен от същото село, като деянието е извършено в пияно състояние с концентрация на

алкохол в кръвта 0,87 на хиляда, установено по надлежния ред, и след употреба на наркотично вещество-маришуана /канабис/, поради което и на основание чл.343, ал.3, пр.1, б.„б“, вр. ал.1, б.„в“, вр. чл.342, ал.1 вр. с чл.58а, ал.1 НК, я осъдил на 3 (три) години ”Лишаване от свобода”. Съдът е определил "общ"първоначален режим на изтърпяване на наказанието.

На основание чл.343г, вр. чл.37, т.7 НК ВрОС е наложил на подсъдимата наказание „лишаване от право да управлява МПС“ със срок от 4 /четири/ години, считано от момента на отнемане на свидетелството за правоуправление по административен ред.

С присъдата окръжният съд се е произнесъл и относно веществените доказателства, както е постановил отнемане в полза на държавата на 1 бр. диск - л.82, 1 бр. диск със записи от охранителна камера - л.86, които да бъдат унищожени чрез 1 счупване след влизане на присъдата в законна сила; вещественото доказателство л.а.“ Ауди А4“ с ДКН *****, оставен на съхранение в с. Костелево - складова база на ОД на МВР - гр. Враца да се върне на собственика Ц. Д. Ц. от гр. ***, а вещественото доказателство-червен на цвят велосипед, с деформирана задна капла, съхраняван в РУ-МВР-гр. *** да се върне на родителите на пострадалия - Т. К. О. и Р. В. Г. от с. ***, обл. Враца.

Подсъдимата В. Г. В. е осъдена да заплати в полза на държавата направените по делото разноски за експертизи в общ размер на 2954,40 лв.

Срещу присъдата на окръжния съд е внесена въззивна жалба от адвокат П.Т. - защитник на подсъдимата В.. В жалбата се поддържа, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна. Според защитата, при постановяването и са допуснати съществени процесуални правила и нарушен материалния закон. Отделно се твърди, че наложеното наказание е явно несправедливо. Защитникът подчертава, че делото в първата инстанция е било проведено и разгледано по реда на съкратено съдебно следствие по Глава 27 от НПК. Заявява се оплакване, че съдът не е съобразил установеното от обвинението съпричиняване на пострадалия за настъпване на съставомерния резултат; съдът в първата инстанция не е взел предвид и не е отговорил на доводите на защитата в мотивите на присъдата.

Въззивна жалба е подадена и от името на лицата, допуснати в

качеството на частни обвинители – Т. К. О. и Р. В. Г., чрез повереника им адвокат Н.Д. от ШАК. във въззивна жалба се заявяват оплаквания, относими към явна несправедливост на наложеното с присъдата наказание лишаване от свобода. Твърди се, че наказанието е несъразмерно леко и следва да се наложи наказание в максимален размер – 15 години лишаване от свобода, което да се редуцира на 10 години, съгласно чл. 58а от НК.

В съдебно заседание пред въззивния съд подсъдимата В.В. се явява лично и със защитника си адвокат Т., като и двете страни поддържат въззивната жалба.

Прокурорът от САП поддържа, че въззивната жалба на защитника на подсъдимата е неоснователна, в нея не се изтъкват конкретни нарушения. Счита наказанието за занижено, с оглед обществената опасност на деянието, съответно, жалбата на частните обвинители за частично основателна.

Повереникът на частните обвинители представя писмено становище по същество, с което поддържа искането, отправено във въззивната жалба.

Защитникът на подсъдимата В. - адв. Т. поддържа въззивната жалба, като моли да не бъде уважавана жалбата, подадена от частните обвинители. Подчертава, че в производството пред първата инстанция по реда на Глава 27 от НПК подсъдимата е изразила искрено съжаление и е признала вината си. Изтъква положителната личностна характеристика на В., тежкото и семейно положение- самотна майка, която упражнява грижи за две деца и за болната си майка. Заявява нови житейски обстоятелства – подсъдимата е бременна в 6-ти месец, децата и преживяват психически травми от промяната в живота им. На отделно основание се позовава на установеното от обвинението съпричиняване на пострадалото лице. Пледира за наличие на всички предпоставки за прилагане на условно осъждане на подзащитната му.

В лична защита, подсъдимата В.В. заявява, че поддържа изцяло казаното от защитника. Наред с това изразява съжаление за случилото се. Моли за отлагане изтърпяването на наказанието, за да има възможност да се грижи за децата си.

В последната си дума, подс. В. отново заявява пред въззивния съд, че съжалява за случилото се, моли за възможност да отглежда децата си, тъй като е единствената, която може да осъществява грижи за тях след преживяно домашно насилие и отсъствие на бащата.

Въззивният съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостна проверка на обжалваната присъда на основание [чл. 314, ал. 1 от НПК](#), намира че първостепенният Врачански окръжен съд, при постановяване на присъдата законосъобразно и пълноценно е установил фактическата обстановка, като обосновано е приел, че признатите изцяло от подсъдимата В. факти се подкрепят от доказателствата и доказателствените средства, приобщени във фазата на досъдебното производство. За да се произнесе, от обективна страна, първостепенният съд е приел за установена следната фактическа обстановка, която САС в настоящия съдебен състав напълно приема:

Подсъдимата В. Г. В. е родена на *****,г., към инкриминираната дата била живуща в с. ***,обл. Враца, правоспособен водач на МПС,категории "В" и "М" от 27.11.2018г. За допуснати административни нарушения по чл.183 ал.2 т.1 ЗДВ била санкционирана по административен ред на 20.12.2019г. с глоба в размер на 20лв., както и на 13.05.2021 г за същото нарушение. На 29.06.2021г. със заповед за прилагане на ПАМ на директор ОД-МВР гр.Враца на осн. чл.171 т.1 б"б" ЗДвП временно ѝ е отнето СУ МПС, свързано с осъществено ПТП ,предмет на делото.

Подсъдимата е завършила Гимназия за изучаване на чужди езици в гр. Ловеч, към датата на извършване на престъплението е била студент в задочна форма на обучение. Към инкриминирания период работила в гр. *** в ПГО"Елисавета Багряна" като учител. Майка е на две малолетни деца - К. Д. К., родена на *****,г. и на М. Д. К., родена на *****, г. Техният баща К. Д. К. Х. е испански гражданин и живее в чужбина. Подсъдимата живее в едно домакинство с децата си и с майка си М. Д., родена 1961г.,която е с 50% трайно намалена работоспособност /експертно решение на ТЕЛК-Козлодуй/ с диагноза"Хипертонична болест, Многоетажни дискови хернии, Световъртеж от централен произход". След деянието са се преместили да живеят от с. *** в гр. София, където подсъдимата гледа деца в частен дом.

На 29.06.2021г., около 23:00 ч.- 23:05 ч. в с.*** ,обл. ***, на ул. "Георги Д.", срещу дом № 136, подсъдимата управлявала лек автомобил "Ауди А 4" с рег. № *****, собственост на неин приятел. Преди инцидента подсъдимата употребила алкохол. В кръвта ѝ при извършения химически

анализ е установено наличие на наркотик- канабис.

По същото време по тази улица /част от Републикански път III-133 / излязъл пострадалия Г. К. - 17 годишен. Той управлявал велосипед без седалка и без предна и задна светлини и светлоотразители. Пострадалият се върнал от работа като частен работник, преоблякъл се и тръгнал към центъра на селото.

И двамата участници се движили по път, състоящ се от две ленти с ширина от 4.35м. всяка една,разделени с видима непрекъсната линия. В участъка на произшествието нямало осветление, но пътят бил прав и хоризонтален, с нормална пряка видимост в двете посоки не по-малко от 500 м. Движили са се по сухо пътно платно, в дясната лента по посока, попътно един на друг, като л.а. управляван от подсъдимата следвал велосипедиста.Той от своя страна се движил по улицата на разстояние 1 метър вляво от ръба на десния бордюр .

При управление на процесния автомобил "Ауди" с рег. № ***** със скорост от 85.6 км./ч. на къси светлини, на ул. "Г.Д.", в района срещу дом № 136, подсъдимата не възприела велосипедиста, с предната челна част на автомобила/предна броня в областта на преден десен фар/ ударила велосипеда, управляван от пострадалия в задното колело. От удара тялото на пострадалия К. вследствие на получения ударен импулс излетяло нагоре, отделило се от велосипеда, паднало на предния капак на автомобила, приплъзнало се по него и се ударило в предното стъкло. След като било носено от лекия автомобил известно време, то било отхвърлено напред, после паднало вдясно от траекторията на движение на МПС, плъзнало се по асфалта и се установило в покой. След удара лекият автомобил продължил движението си напред с намаляваща скорост, поради употреба на спирачна система и на следващото кръстовище подсъдимата спряла.

Велосипедът паднал на дясната страна и е локализиран върху десния ръб на пътя по ул."Г.Д.",на кръстовището ѝ с ул."Н.Кръстевски" на 77.70 м. от ЛО.

Произшествието станало в тъмната част на денонощието, в непосредствена близост до "Трояновия парк" в селото. Там имало множество хора. Част от тях след като възприели инцидента се притекли на помощ, но възприели пострадалия без признаци на живот, с видими сериозни

наранявания в областта на главата. От съседните къщи също излезли хора. Това са св.И. Б., Ц. Б., К. И., Н. Д., които реално не могли да окажат помощ на пострадалото момче, тъй като преценили, че е мъртво. Своевременно сигнализирали чрез Националния тел. 112. Подсъдимата също съобщила за пътния инцидент чрез тел. 112, като обаждането е регистрирано на 29.06.2021г. в 23:08 ч..

Подсъдимата след това се насочила към мястото на инцидента, но малко по-късно, след известна забава, защото престояла за кратък период от време в колата, се присъединила към насъбралите се хора, но като възприела последиците от произшествието, тя се хванала за главата, отдалечила се от мястото и се върнала при автомобила.

Озовалия се екип на ЦСМП констатирал настъпилата смърт на Г. К.. В кръвта на пострадалия не е установено наличие на алкохол.

На място подсъдимата била изпробвана с техническо средство "Алкотест Дрегер" за наличие на алкохол в издишания въздух, което отчело наличие на алкохол 1.05 промила. Този резултат по-късно е потвърден от изготвената съдебно-химическа/токсикологическа/експертиза. С талон за медицинско изследване подс.В. била изпратена в болнично заведение, където била взета кръв и урина за изследване. В протокола за медицинско изследване и вземане на биологични проби /алкохол/, изготвен от С. А.-медицинско лице от ФСМП Б.Слатина на 30.06.2021г. в 00:25ч. е отбелязано, че подсъдимата е съобщила, че около 22:00ч. на предходната дата е употребила алкохол, консумирала 2 бири. Пред служителите на МВР тя отказала проба с техническо средство за наличие на други упойващи вещества в кръвта.

За да установи така изложената фактическа обстановка, първостепенният съд се е основал на съвкупна преценка на наличните по делото доказателства и доказателствени средства – свидетелски показания, протокол за оглед на местопроизшествие с фотоалбум, протокол за оглед; експертни заключения на съдебномедицинска, токсикологична и автотехническа експертизи. При запознаване с доказателствената маса, въззивният съд установи, че относно относимите и значими за предмета на доказване факти е налице съвпадение между свидетелските показания и експертните констатации на САТЕ, като тези свидетелски показания са

обсъдени в автотехническата експертиза и експертните заключения се основават не само на данните от огледния протокол и собствени изчисления,, но и са съобразени с гласните доказателствени източници.

Първостепенният съд, след приемане на изявлението на подсъдимата за признаване на фактите по обвинението и приемане на доказателствата, е извършил пълноценно необходимата служебна преценка за съответствието на признанието с доказателствената наличност по делото. Съдът в първата инстанция е подложил на задълбочен анализ всички доказателства. С основание е кредитирал експертните заключения.

Задълбочено е обсъдено от първоинстанционния съдебен състав заключението на химико-токсикологичната експертиза, извършена от в.л. Д. Я. и Б. М., според което в пробите от кръв и урина на подс.В. по време на инцидента концентрацията на алкохол в кръвта е била 0.87 на хиляда, а в урината - 1.04 на хиляда. Пробите от кръв и урина били положителни за тетрахидроканабинол, което вещество се съдържа в марихуана/канабис. Отчетено е от съда състоянието на подсъдимата вследствие на употребата им – влияние на концентрацията и фината координация на движенията, промени в настроението, лека еуфория, изменение в самооценката и усещане за пространство и време от употребилия ги. Подсъдимата се е намирала в лека степен на алкохолно опиване, фаза "Еуфория", характеризираща се с лека еуфория, разговорливост, лека повишена самоувереност, намалени задръжки, отслабено внимание, преценка и контрол, известно сензорно-моторно повлияване, забавено отработване на информацията, загуба на ефективност при реакция.

Подробно в мотивите на проверяваната присъда са възпроизведени уврежданията, нанесени на пострадалия- съчетана травма /черепномозъчна, гръдна, коремна/, разкъсно-контузни рани. Възприето е за установено от съда, че непосредствена причина за смъртта на пострадалия е травматичното разкъсване на аортата и последвалия кръвоизлив, довело до сърдечно-съдова и дихателна недостатъчност, която е в пряка причинна връзка и с получената съчетана травма, като настъпилите травматични увреждания по механизъм са получени прижизнено в условията на транспортното произшествие. Смъртта е била неизбежна и е настъпила бързо.

Съдът в първата инстанция е съобразил находките, обективирани в

протокола от извършен оглед на местопроизшествието със скица и фотоалбум. Обсъдени са данните от иззет диск, съдържащ запис от камери за видеонаблюдение от района на инцидента и извършения анализ на видеозапис от охранителни камери.

В мотивите на присъдата ВрОС е възпроизвел заключението на назначената в ДП тройна съдебна автотехническа експертиза /САТЕ/, което аргументирано е кредитирал. Въззивният съд на свой ред счита, че това заключение съществено допринася за изясняване на фактическата обстановка и дава вяра на неговите констатации. Експертизата е приела, че скоростта на движение на автомобила към момента на удара е била около 85.6 км/ч., при максимално разрешена за участъка на пътя в населено място 50 км/ч. Опасната зона на спиране на лекия автомобил в условията на настъпилото ПТП при движение със скорост 85.6 км/ч е около 79.3 метра, а при движение с 50 км/ч максимално разрешена скорост е 36.25 м. При управление на къси светлини, с оглед атмосферните условия към момента на произшествието, подсъдимата като водач на МПС не е имала ограничение на видимостта, могла е да види и възприеме обекти пред нея като опасност от ПТП, в момента, в който те попаднат в рамките на осветената от фаровете зона пред автомобила на разстояние напред и в ляво от около 40-45 м., а напред и в дясно на автомобила на 50-55 м. В САТЕ е прието, че от техническа гледна точка опасността от ПТП е възникнала в момент, в който подсъдимата е имала техническа възможност да види и възприеме попътно движещият се пред него велосипедист, като опасност от ПТП и да реагира с аварийно спиране или с маневра заобикаляне/изпреварване/, за да предотврати удара. При движение на къси светлини и при определената странична осветеност от фаровете подсъдимата е имала техническа възможност да види и възприеме движещият се пред нея велосипедист на пътното платно на разстояние от 50 м. на къси светлини и на 130 м. при движение на дълги светлини. От това следва извод, че в момента на попадане на велосипедиста в зоната на осветеност на фаровете на лекия автомобил при къси светлини, при скорост от 86,5 км/ч. с която се е движела подсъдимата, пострадалият вече се е намирал в опасната зона. При движение със скорост от около 85.6 км/ч. подсъдимата не е имала техническа възможност да предотврати удара чрез аварийно спиране. Съответно, при движение с максимално разрешената от 50 км/ч. подсъдимата като водач на МПС е имала техническа възможност да

предотврати настъпилото ПТП чрез аварийно спиране, защото велосипедистът не е попадал в опасната зона от 36.25 м., както и при движение на дълги светлини. Експертите са отразили в заключението си, че при разрешената и всяка скорост по-малка от 67.5/технически съобразена скорост/в пътния участък подсъдимата като водач на МПС е имала техническа възможност да предотврати настъпването на удара.

САС не намира нарушения в аналитичната дейност на първоинстанционния съдебен състав, напротив – доказателствените източници са обсъдени обстойно и критично от съда, за да се достигне до извод, че всички те кореспондират с направеното от подсъдимото лице признание.

Въззивната инстанция намира, че при така изложената фактическа обстановка, въз основа признанието на подсъдимата на фактите, което се подкрепя от събраните по делото доказателства, от правна страна, деянието, осъществено от подсъдимата В. Г. В. правилно е квалифицирано от решаващия съд като престъпление от общ характер по чл.343 ал.3 пр.1, б.“б“, във вр. с ал.1, б.“в“, във връзка с чл.342 ал.1 от НК, във вр. с чл.21, ал.1 ЗДвП.

Същевременно, въззивната инстанция заявява несъгласие с част от правните изводи на първия съд, свързани с инкриминиране поведението на подс.В. едновременно по чл. 20, ал.1 и по чл.21, ал.1 от ЗДвП. САС счита, че от обективна страна е налице нарушение на правилата за движение при управление на МПС по чл.21 ал.1 от ЗДвП, при което е причинена смъртта на пострадалия Г. К.. Именно с това нарушение – управление на МПС с неразрешена скорост в населено място (превишена с 36,5 км/ч над нормативно разрешената от 50км/ч.) се изпълва бланкетната норма на Наказателния кодекс. В обвинителния акт, който очертава фактическата рамка на обвинението срещу В.В. не се съдържат твърдения, че подсъдимата не е контролирала непрекъснато превозното средство, което е управлявала и липсата на такъв контрол да се е намирал в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото произшествие. Липсват изявления на обвинението, а и доказателства по делото, за загуба на устойчивост или непредвидено отклонение на посоката на движение, настъпила в резултат на неупражняван контрол върху органите на управление и изобщо върху движението на МПС

на пътя. Напротив – твърди се, че превозното средство се е движело с непроменена траектория и застигнало, съответно-блъснало велосипеда, движещ се в същата посока. Единственото фактическо твърдение на прокурора, което е обосновоало квалификация на деянието и по чл.20, ал.1 от ЗДвП е това, че подсъдимата В. не е наблюдавала пътя и не е забелязала движещия се пред нея велосипед, управляван от пострадалия. Това вменено поведение на водача на МПС,(че не е осъществявала зрителен контрол върху пътното платно) не е тъждествено с „неупражняване на контрол върху превозното средство“. В последователната съдебна практика на ВКС се приема, че нарушение на чл.20, ал.1, от ЗДвП би било налице при изгубване на контрол върху управлението поради заспиване на водача, поради отклоняване на вниманието му, поради разсейване и пр., като в тези случаи нарушението да няма връзка със скоростта /в този смисъл Решение № 353 от 04.12.1991 г. по н.д. № 366/91 г. на ВКС; Решение № 252 от 30.01.2017 г. по н.д. № 1045/2016 г., II н. о. на ВКС/. В конкретния случай невъзможността на подсъдимата да предотврати сблъсъка с движещия се пред нея велосипед е резултат на допуснато от нея нарушение именно на режима на скоростта, съчетано с движение на къси светлини, при което в момента на възприемане на велосипедиста подс.В. вече не е имала техническа възможност да предотврати удара. В такава хипотеза е без значение дали е внимавала и възприела препятствие на пътното платно, доколкото при първата такава възможност за възприемане, дори и при проявено внимание, с тази скорост и на къси светлини ПТП е било непредотвратимо. Същевременно, при движение с разрешената скорост от 50 км/час тя е имала възможност да възприеме да предотврати сблъсъка чрез спиране. Поради това нарушеното правило за движение, намиращо се в причинна връзка с автопроизшествието и съставомерния резултат е това по [чл. 21, ал. 1 ЗДвП](#), но не и по чл.20, ал.1 от ЗДвП.

От субективна страна деянието е извършено при проявна форма на вината - непредпазливост под формата на небрежност. В. не е предвиждала настъпването на общественоопасните последици, но е била длъжна и е могла да предвиди тези негативни последици от своето поведение, като възможността за тази и преценка е била затруднена и снижена в резултат на състоянието, в което сама се е поставила, поради употребата на алкохол и упойващо вещество.

Софийският апелативен съд констатира, че в хода на съдебното производство в първата инстанция е допуснато съществено, но отстранимо процесуално нарушение, изразяващо се в допускане и конституиране по делото на ненадлежна страна – частен обвинител в процеса. В досъдебното производство, в качеството на свидетел е разпитано лицето Р. В. Г., като показанията му са обективирани в протокол за разпит от 30.06.2021 г. /лист 90 от ДП/. В хода на този разпит свидетелят Г. прави изявление за „припознаване“ на пострадалия непълнолетен Г. Т. К. като негов /на свидетеля Г./ син, когото не бил припознал в законоустановения срок, защото „по това време“ свидетелят Г. работил в чужбина. На това лице не е извършвано предявяване на разследването.

На л.79 от ДП е приложено /приобщено от съда чрез прочитане на материалите/ Удостоверение за наследници на пострадалия Г. Т. К., от което е видно, че единствен наследник по закон на лицето се явява неговата майка Т. К. О.. От приложеното на л.80 от ДП удостоверение за родствени връзки се установява, че пострадалото лице е с неустановен произход от бащата, като освен майка му като негови родственици фигурират неговите три едноутробни сестри и двама едноутробни братя.

В съдебната фаза на производството е внесена молба вх.№ 488/25.01.2022 г. от адвокат Н.Д. /лист 50 от НОХД/, с която прилага пълномощно от Т.О. и от Р. В. Г., с искане за конституирането им като частни обвинители, без да е заявено изрично роднинското качество на Г.. Приложено е пълномощно за адв.Д. от Р. В. Г. /лист 55 от НОХД/.

С определение от 09.02.2022 г. в разпоредително заседание, съставът на ОС Враца, без да се увери в наличието на правно и фактическо основание да се признае качеството на пострадал от съставомерния резултат на Р. В. Г. е конституиал същия като частен обвинител.

Това процесуално действие на първоинстанционния съд, с което е конституирана страна, която да поддържа частно обвинение срещу подсъдимата В., без доказателства за родителското и качество, САС намира за процесуално нарушение, което накърнява правата на подсъдимото лице. Такова нарушение несъмнено се явява съществено, доколкото изправя нов субект от страната на обвинението, наред с държавното обвинение. Очевидно

пострадалото лице Г. Т. е с неустановен произход от бащата, като „припознаването“ му едва след смъртта му от страна на трето лице в хода и за целите на производството, както и очевидно – с последица признаването на права за „припознаващия“, се явява недопустимо и не може да породи действие, нито да удостовери родителско качество. Законоустановеният ред за припознаване на детето от бащата не е бил спазен приживе на пострадалия, нито посмъртно. Последното, впрочем се явява недопустимо, съгласно чл. 64 от Семейния кодекс, доколкото пострадалият Г. К. не е оставил низходящи. Предвидена е строга писмена форма на припознаването и орган, пред който се отправя заявлението, съгласно чл.65 от СК. Не е спазена приживе на детето и процедурата по чл. 66 от Семейния кодекс, а след смъртта му това се явява невъзможно. Съответно, признаване на родствена връзка на лице без доказателства за произход по негово твърдение е произволно.

САС намира, че това нарушение се явява отстранимо в настоящото производство, доколкото въззивната инстанция е такава по същество и се произнася както по фактите, така и по правото, с всички процесуални правомощия на първата инстанция, упражнявани в рамките на дължимата съгласно чл.314 от НПК цялостна проверка на присъдата. Следва да се отмени определението на ВрОС от 09.02.2022 г., с което е конституиран в качеството на частен обвинител Р. В. Г. и същият да бъде заличен от списъка на призоваваните лица /доколкото и в проведеното производство по реда на Глава 27 от НПК не е провеждано съдебно следствие и същото лице не е призовавано и разпитано в качеството му на свидетел от ДП/. В принципен план като резултат от отмяната на съдебния акт за конституирането на лицето като страна в съдебното производство, следва да се отменят и всички процесуални действия, респ. събраните доказателства по инициатива на тази страна или нейния повереник, но в настоящия случай такива действия, съответно доказателства по негова инициатива не са приобщени. В подкрепа на тази позиция – Решение № 388 от 10.11.2011 г.по НД № 1903/2011 г. на III н.о. на ВКС.

Въззивната жалба, подадена от повереника адв.Д. от името на Р.Г. на свой ред следва да бъде оставена без разглеждане и производството по нея да бъде прекратено.

Относно индивидуализацията на наказанието:

За престъплението по чл.343 ал.1 б.“в“, пр.1 вр.чл.342 ал.1 НК , предвиденото наказание е лишаване от свобода за срок от 3 до 15 години, като законът предвижда и налагане кумулативно, на наказание „лишаване от право на управление на МПС“. При определяне вида и размера на наказанията на подсъдимия окръжният съд правомерно и аргументирано е взел предвид всички смекчаващи отговорността на подсъдимата обстоятелства. Правилно са отчетени много добри характеристични данни на подсъдимата – завършила езикова гимназия, упражнявала трудова дейност като учител, същевременно продължава висшето си образование, отглежда и се грижи сама /без присъствието на бащата/ за двете си малолетни дъщери, чиято издръжка поема, а същевременно полага грижи за живеещата в едно домакинство с нея и децата нейна майка, която е инвалид с придружаващи заболявания. Към това въззивният съд следва да добави наличието на добри лични характеристики, дадени от трети лица, в които същите писмено удостоверяват качествата на подсъдимата. С оглед на тези данни се явява аргументиран обобщеният извод, че подсъдимата В. е лице с ниска степен на обществена опасност.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства съдът е отчетел високата обществена опасност на деянието и това, че с действията си подс. В. е извършила повече от едно нарушение на правилата за движение по пътищата, едновременно употреба на алкохол и на наркотично вещество при шофиране, както и две предходни административни наказания глоба с фиш, в размер на по 20 лева.

Основното възражение на защитата на подсъдимата се отнася за negliжирането от страна първия съд, на заявеното и поддържано от обвинението твърдение за съпричиняване на съставомерния резултат от страна на пострадалия Г. К.. Софийският апелативен съд намира това възражение за основателно. Действително, в мотивите на присъдата липсва обсъждане на установеното от прокурора и заявено в обвинителния акт съпричиняване от страна на пострадалия. Младежът се е придвижвал с велосипед без седалка, без обозначителни светлини отпред и светлоотразители отзад. Несъмнено, липсата на осветление и заден светлоотражател при движение през нощта по неосветен междуселищен път е

допринесла значимо за затрудняване на възприемането му като участник в движението, съответно и като обект, съставляващ потенциална опасност, с която водачите следва да се съобразят. Настъпилият сблъсък между движещите се в една посока превозни средства е бил обусловен от движението на лекия автомобил, управляван от подсъдимата с висока неразрешена скорост на къси светлини с ограничен обсег, но и същевременно от намалената видимост /в смисъл на възможност за възприемане/ на велосипеда поради липса на светлинни обозначения. Поведението на пострадалия от ПТП произшествие, когато той е допринесъл за вредоносния резултат, несъмнено следва да се отчита при индивидуализацията на наказанието на извършителя на престъпление по чл. 343 от НК като смекчаващо отговорността обстоятелство. */Тълкувателно решение № 2 от 22.12.2016 г. по тълк. д. № 2/2016 г., ОСНК на ВКС/*. За отчитане на съпричиняването е пледирал и прокурорът в хода на съдебните прения в първата инстанция, но и неговите аргументи, наред с тези на защитата са останали без обсъждане при крайното произнасяне на ВрОС.

Настоящият въззивен състав счита, че при отмерването на наказанието преди задължителната редукция по чл. 58а от НК, съдът в първата инстанция е дал съществен превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, като е определил наказание от 4 години и 6 месеца, близко до законовия минимум, което е съответно двукратно по-ниско от средния размер на предвидените санкционни предели. С оглед на отчетеното от окръжния съд обстоятелство, че подсъдимата е осъществила деянието при едновременната употреба както на алкохол, така и на наркотично вещество-канабис, САС намира, че наказанието в този размер преди редуцирането му е определено в проява на необосновано снизхождение.

Наред с това, обаче, след отчитане на констатираното съпричиняване от страна на пострадалия, както и след като съобрази, че изтъкваната от ВрОС висока обществена опасност на деянието е предвидена от законодателя при определяне на пределите на наказанието „лишаване от свобода“ по квалифицирания състав на чл. 343б, ал.3, предл.1, б.“б“ от НК, (поради което не следва да се приема отделно и като отегчаващо отговорността обстоятелство), САС достига до същия краен извод относно размера на наказанието. С оглед на значителния превес на смекчаващите отговорността обстоятелства и признатото съпричиняване от пострадалия, наказанието от 3

години „лишаване от свобода“, определено в резултат на намаляване на срока от 4 години и 6 месеца с една трета, съгласно чл. 58а от НК, се явява справедливо и може успешно да постигне целите, визирани в чл. 36 от НК.

Оплакванията на частния обвинител Т.О., заявени чрез повереника и, свързани с явна несправедливост на наказанието, са неоснователни. Не са налице отегчаващи отговорността обстоятелства, които да мотивират определяне на наказание в максималния предвиден размер от 15 години лишаване от свобода. Както бе изложено по-горе, налице е значителен превес на смекчаващите обстоятелства. Изтъкнатите от първия съд и в настоящия съдебен акт факти относно едновременната употреба на алкохол и наркотично вещество обосновава завишаване на наказанието /преди редукцията/ над предвидения минимум, което окръжният съд законосъобразно е сторил. Данните за две глоби с фиш в размер на 20 лева не очертават профил на системен нарушител на подсъдимата като водач на МПС. Ето защо и съобразно принципа, заложен в нормата на чл. 56 от НК, не може да се обоснове налагане на по-тежко наказание на В..

Софийският апелативен съд не споделя становището на първата инстанция относно необходимостта от ефективно изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода, като намира, че по отношение на подсъдимата В. Г. В. са налице всички изискуеми предпоставки за приложение на чл.66 от НК. С оглед личностния профил на В., въззивният съд счита, че за постигане целите на наказанието не се налага подсъдимата да бъде изолирана от обществото в пенитенциарно заведение, напротив – следва да и се даде възможност да упражнява общественополезен труд, като се въздържа от противоправни деяния в определения от съда изпитателен срок. Установените от съда добри характеристични данни на подсъдимата са аргумент, който обуславя извода, че същата не следва да се откъсва от семейството си, нито да остави без родителска грижа двете си непълнолетни дъщери, за да бъде изолирана от обществото и да се поставя в условията на пенитенциарна среда, която, противно на закономерните очаквания за ефективност на наказанието би могла да въздейства негативно на процеса по формиране на правно съзнание у нея. Несъмнено, при ефективно изтърпяване на наказанието би се прекъснала връзката и със семейството и като цяло с

обществото, която връзка на самостоятелно основание създава предпоставки за поправяне и придържане към трайно и предвидимо правомерно поведение.

Изтъкнатите от първоинстанционния съдебен състав аргументи, че двете деца имали и баща, който можел да се грижи за тях, както и баба /майката на подсъдимата/, която била на сравнително млада възраст, категорично не могат да бъдат споделени от въззивната инстанция. Мотивите на ОС в тази част са неподкрепени от доказателства, както за присъствието на бащата /чужд гражданин/ в живота на децата, изобщо за желанието му да се грижи за тях, така и за способността на баба им, с призната инвалидност поради заболяване, да замести родителската грижа на тяхната майка. Следва да се отбележи, че упражняването на родителските отговорности и задължения имат много по-ефективен поправителен и превантивен ефект за подсъдимата като майка, отколкото биха имали ефект мероприятията на затворната администрация.

Съгласно задължителното становище, изразено в цитираното Тълкувателно решение № 2 от 22.12.2016 г. по тълк. д. № 2/2016 г., ОСНК на ВКС, съпричиняването на резултата от пострадалия при пътнотранспортно произшествие не е сред предпоставките, обуславящи отлагането на изтърпяването на наказанието по чл. 66, ал. 1 от НК, но има косвено значение при преценката на възможността за постигане на целите на наказанието по чл. 36 от НК с прилагането на института на условното осъждане. Въззивният съд счита, че в конкретния случай това е налице и следва да се съобрази и приложи относно подсъдимата В.. Не на последно място, следва да се отбележи еднократния, изолиран характер на престъпната и проява. Не са налице никакви факти или противоположни аргументи, които да разколебят този решаващ извод на настоящия съдебен състав.

Ето защо, САС намира, че е налице правно основание да ревизира съдебния акт на ОС Враца, като измени присъдата в частта относно наказанието и отложи изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода за изпитателен срок от 5 години..

Софийският апелативен съд намира за правилно и законосъобразно произнасянето на първостепенния съд в частта относно кумулативно предвиденото наказание по чл. 343 г от НК, което е наложил на подсъдимата В. -лишаване от право да управлява МПС за срок от 4 години. Размерът на

това наказание е определен от първия съд в съответствие със задължителните указания на Върховната съдебна инстанция (ППВС № 1/ 83г, т.6), предвиждащи, че срокът на лишаване от право да се управлява МПС не може да е по-кратък от наложеното наказание лишаване от свобода, което с присъдата е съобразено и наложено над този размер. Така определеният от ВрОС срок за лишаване от права е съобразен преди всичко с обществената опасност на деянието. Съвкупното прилагане на двете наказания ще осъществи пълноценно целите на наказанието спрямо подсъдимата В.В.. Ето защо, в тази част присъдата следва да се потвърди.

Законосъобразно първостепенният съд се е произнесъл с присъдата и за връщане на веществените доказателства, както и в частта относно разноските, направени в хода на досъдебното производство, които с оглед признаването на В. за виновна и осъждането и следва да се понесат от нея.

В обобщение, Софийски апелативен съд, 7-ми наказателен състав, при извършената цялостна служебна проверка на атакуваната присъда намира, че е налице основание за изменение на присъдата с оправдаване на подсъдимата за това, че е изпълнила бланкетната норма на НК с вмененото и нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП, както и в осъдителната част, с постановяване на отлагане изтърпяването на наказанието „лишаване от свобода“. Следва да се отмени определението за конституиране на Р. В. Г. в качеството на частен обвинител, въззивната жалба на това лице да се остави без разглеждане и производството по нея да се прекрати. В останалата част, като правилна и законосъобразна, присъдата на ВРОС следва да се потвърди.

Водим от изложените мотиви и на основание [чл. 337, ал.1, т.2 и т.3, във вр. с чл. 334, т.3, както и на основание чл. 338, вр.с чл. 334, т.6 от НПК](#), Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА ПРИСЪДА № 3 от 09.02.2022 г. постановена по НОХД № 3/2022 г. по описа на Окръжен съд Враца, като:

ОПРАВДАВА подсъдимата В. Г. В. по обвинението да е осъществила престъплението по чл.343, ал.3, пр.1, б.“б“, вр. ал.1, б.“в“, вр. чл.342, ал.1 чрез нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП;

ОТЛАГА, на основание чл. 66, ал.1 от НК изтърпяването на наложеното с присъдата наказание 3 години „лишаване от свобода“, за срок от 5 /пет/ години.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

ОТМЕНЯ определение на ВрОС от с.з. на 09.02.2022 г. с което се конституира Р. В. Г. в качеството на частен обвинител по НОХД№ 3/2022 г. по описа на същия съд.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивната жалба подадена от Р. В. Г., чрез повереника адв.Н.Д., против присъдата на ВрОС.

Решението в частта относно изменяването на присъдата и прилагането на чл.66 от НК подлежи на обжалване и протест пред ВКС в 15-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му, а в останалата част- за отмяна определението за конституиране на частен обвинител и оставяне на жалбата му без разглеждане е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____